

Không Hẹn

Contents

Không Hẹn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10

Không Hẹn

Giới thiệu

Edit: SamĐộ dài: 3 chươngThể loại: truyện ngắn, hiện đạiLúc ấy đã nói sau này không hẹn gặp lại, đến cuối cùng, thật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hen>

1. Chương 1

Thành phố B sắp phá được một vụ án giết người lớn nhất, hình như từ kẻ tình nghi bắt được biết được một phân đoạn. Trong cục cảnh sát, Đỗ An Tâm bơ phờ cúi đầu ngồi ở chỗ kia, không thốt ra lời nào.

Đến cuối cùng cô mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cảnh sát ở đối diện, nhẹ giọng nói một câu: “Luật sư biện hộ, tìm Thẩm Dịch Dương.”

Đỗ An Tâm bị cảnh sát tạm bắt giữ im lặng ngồi trong cái phòng nhỏ ở trại tạm giam, ngẩng đầu lên nơi đó có một cánh cửa sổ, nằm trên cao lại bị đập kín. Bốn cái song sắt xù xì, khe hở chỉ đủ cho một tia sáng tiến vào.

Cô nhìn ra bên ngoài, ánh nắng ấm áp của ngày hè, có vài tia sáng từ bệ cửa sổ chiếu vào, thật sự rất ấm áp.

Giờ phút này trong lòng cô cảm nhận được sự tĩnh lặng chưa bao giờ có.

Có lẽ bởi vì, tất cả đã kết thúc.

Vào năm năm tuổi, bố sinh bệnh qua đời, cuộc sống của họ lập tức rơi vào đáy cốc, từ đó cô không còn cảm nhận được ánh nắng ấm áp như lúc này. Bởi vì kiếm sống, năm thứ hai mẹ dẫn cô theo kết hôn với một người đàn ông giàu có.

Gã đàn ông kia từng kết hôn mấy lần, nhưng đối phương đều bởi vì không chịu được tính tình hay nổi nóng của hắn mà tự mình bỏ đi.

Hắn vẫn ngang ngược như trước, trong một lần xem mắt quen biết Phương Diêu, mẹ của Đỗ An Tâm.

Cô nhớ lại mình hồi đó, tuy rằng không lo ăn mặc, nhưng cũng chẳng vui vẻ, rất nhiều lần nhìn thấy vết thương sưng đỏ trên trán mẹ, cô biết, là do gã đàn ông kia đánh.

Nhưng Phương Diêu nói chỉ cần bà có thể chịu đựng thì sẽ không sao. Bà bảo Đỗ An Tâm đừng lo lắng, nói không đau, nói rằng còn hơn để hai người chịu đói chịu lạnh, chút vết thương này không tính là gì.

Hồi ấy Đỗ An Tâm còn rất nhỏ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ bị gã đàn ông kia nắm tóc hành hung. Lần đầu tiên khi cô muốn tiến lên ngăn cản, lại bị hù dọa bởi ánh mắt đỏ tươi của gã đàn ông kia.

Rất kinh khủng, một người rất cuộc có bao nhiêu méo mó mới có thể giống như vậy, hành hạ cơ thể của một người thân để phát tiết.

Đỗ An Tâm nhỏ tuổi không hiểu, cô không dám nhìn lên, mà túm lấy ống quần gã kia khẩn cầu.

Thế nhưng, không có kết quả. Lần nào cô cũng bị đá đi, khi rơi xuống đất toàn thân có nỗi đau như bị gãy từng khúc. Cô nhìn hẩn vẩn ra tay với mẹ, cô cần rằng nức nở, bản thân đau đớn như vậy, còn mẹ thì sao?

Phương Diêu quỳ rạp trên mặt đất, mỗi một lần đều nắm tay chịu đau, không đánh lại, mặc nắm đấm của gã nện xuống, bà cũng không thốt ra tiếng nào. Thật vất vả gã kia phát tiết xong rồi khỏi, bà lão đảo đứng dậy ôm Đỗ An Tâm, dùng run rẩy nói mình không sao.

“Cô Đỗ An Tâm, luật sự biện hộ của cô tới rồi.” Vị cảnh sát xa lạ dùng ngữ khí lạnh nhạt nói với cô, Thẩm Dịch Dương tới rồi.

Hồi ức của cô chợt ngắt ngang, cúi đầu cười mình một trận, hít sâu một hơi, theo cảnh sát đi ra ngoài.

Thẩm Dịch Dương mặc âu phục mang giày da, so với hồi sinh viên trước kia, anh điển trai hơn nhiều. Quần áo màu đen phác họa ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị vốn có của anh, còn có mắt kính gọng đen kia che lấp con ngươi đen láy của anh, lại càng tôn lên vẻ chín chắn của anh.

Chỉ là từ khi nhận được tin tức tiến vào trại tạm giam, Thẩm Dịch Dương vẫn cau mày. Khi nghe được tin tức có thể đi vào thăm tù, anh liền xách cặp hồ sơ mau chóng đi vào.

Đỗ An Tâm mỉm cười nhìn anh ở trước mặt, trong ánh mắt tràn ngập dịu dàng, cô dùng giọng điệu không hợp với tuổi tác nói với người đàn ông ở trước mặt: “Thẩm Dịch Dương, đã lâu không gặp.”

Thẩm Dịch Dương nhìn Đỗ An Tâm, chẳng hề để ý tới lời chào hỏi của cô, anh hỏi thẳng cô: “Em không phải cố ý giết người đúng không, có phải vì tự vệ mà giết người không?”

Anh nhìn cô hỏi vậy, trong giọng nói đều là sự không tin và hoài nghi, nhưng càng nhiều hơn chính là lo lắng. Trong lòng anh đã cuộn cuộn từ sớm: tại sao lại xảy ra loại chuyện này, để hai tay dính máu, khiến cuộc đời có vết bẩn như vậy.

Anh nhíu chặt mày, lặng lẽ nhìn người trước mặt quá quen thuộc, trong lòng đưa ra nghi vấn: tại sao bây giờ em vẫn còn cười được chứ? Đỗ An Tâm, hãy nói cho anh biết.

Đỗ An Tâm nhìn thấy biểu tình Thẩm Dịch Dương như vậy, cô càng cười nhiều hơn: “Thẩm Dịch Dương, hóa ra anh còn có thời điểm có thể sốt ruột như vậy...”

“Đủ rồi! Đỗ An Tâm em đừng như vậy, hãy kể lại tình huống lúc đó với anh, anh giúp em thoát tội, nói cho anh biết!” Anh hét to.

Thẩm Dịch Dương thật sự không chịu nổi cô như vậy, xa lạ mà lại đáng sợ, không hề giống cô hồi trước.

Đỗ An Tâm bị Thẩm Dịch Dương dọa tới, cô sửng sốt một lúc, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía anh, cô ngừng cười, tỏ vẻ nghiêm túc nói với anh: “Người do em giết, không có gì để thoát tội.”

Cô giơ lên tay phải của mình, trên đó còn vết thương vừa lành lại, một vết dao cắt rất dài, đã đóng thành vảy. Cô nhìn tay phải rồi nhìn sang anh, cô nói: “Chính là dùng bàn tay này, tự tay giết người.”

Trong ánh mắt cô tràn ngập vẻ tùy ý, tựa như giết một người hoàn toàn không cần tốn nhiều sức, hoặc như là chưa từng giết người, thế nên còn có thể mỉm cười trắng trợn, càng giống như một trò đùa, giống như rất lâu trước kia cô từng cười nói với anh.

“Đừng như vậy, Đỗ An Tâm, thời gian không nhiều lắm.” Thẩm Dịch Dương đầu hàng dùng ngữ khí thỉnh cầu nói với cô.

“Em không nói đùa, thật đó.” Đỗ An Tâm buông tay phải xuống, xoay người muốn trở về.

“Vậy em tìm anh làm gì hả?” Thẩm Dịch Dương lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt tối sầm lại, tràn đầy sự mất mát.

Đỗ An Tâm ngoảnh đầu lại, vẫn nhìn anh như lúc ban đầu, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Có lẽ là vì...muốn gặp anh thôi.”

Chầm chậm trở về căn phòng giam kia, cô nhìn bầu trời ngoài lan can, vẫn tươi đẹp như vậy.

Cô ngồi lại chỗ cũ, nhắm mắt vui đùa tiếp tục hồi ức ban nãy.

Vào năm Đỗ An Tâm mười sáu tuổi, gã đàn ông kia phá sản, tổn thất một số tiền lớn. Tính khí cũng càng ngày càng tệ, trước đó chỉ đánh mắng mẹ một trận, sau đó lại đổ máu nghiêm trọng.

Hắn còn nết rượu, sau khi say sưa thì càng đánh mắng bà nặng hơn. Lần nào Phương Diêu cũng khóa Đỗ An Tâm bên ngoài cửa, không để cô nhìn thấy, cũng không cho cô ngăn cản.

Cô nhớ mỗi lần đều kẻ sát cửa lắng nghe âm thanh bên trong, nước mắt đã sớm thấm ướt khuôn mặt cô, từng tiếng quả đấm đánh vào da thịt rơi vào trong lỗ tai cô, nhưng cũng đau nhói trong lòng cô.

Có một hôm, Phương Diêu bị đánh bất tỉnh, gã đàn ông kia sau khi tiếp tục phát tiết một trận thì cũng nằm dài ngủ say. Đỗ An Tâm bị khóa ngoài cửa không biết nên đi đâu, cô đi trên ngã tư đường, ánh mắt vô định nhìn xung quanh.

Chuyện bố dượng của cô, hình như cả khu phố đều biết, khi mọi người nhìn cô trong ánh mắt sẽ tràn ngập một cảm xúc gọi là “thương hại”. Còn có bạn học của cô, tuy rằng có quan hệ tốt với cô, nhưng vẫn xì xào sau lưng cô.

Cô chịu đựng tất cả mọi việc, giống như mẹ chịu đựng đau đớn qua từng trận đánh của gã kia.

“Đã trễ thế này, sao em còn chưa về nhà?” Đỗ An Tâm đang đi trên đường chợt quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Dịch Dương xách theo bữa tối mua bên ngoài.

Hồi ấy Thẩm Dịch Dương vẫn là sinh viên năm ba, bởi vì bận thi nghiên cứu sinh, một mình dọn đến tiểu khu của Đỗ An Tâm. Mà trường cao trung của Đỗ An Tâm chính là trường cao trung phụ thuộc trường đại học của Thẩm Dịch Dương, hai người thường xuyên gặp nhau trên đường.

“Cửa bị khóa, không thể quay về.” Ngữ khí của Đỗ An Tâm nhàn nhạt, Thẩm Dịch Dương nghe cô nói vậy cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Đến nhà anh nhé, có một phòng trống, ở một đêm không sao đâu.” Thẩm Dịch Dương có lòng tốt hỏi cô.

Từ sau năm năm tuổi, có lẽ ngoài mẹ ra thì đây là lần thứ hai Đỗ An Tâm cảm nhận được sự ấm áp. Đến từ Thẩm Dịch Dương, đến từ chàng trai cô luôn thầm thích.

Không ai cảm nhận được cảm xúc hiện giờ của cô, cô dè nén nỗi kích động không ngừng dâng trào trong lòng, cô điềm tĩnh gặt đầu: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Thẩm Dịch Dương dẫn cô đi chầm chậm về phía nhà mình, Đỗ An Tâm đi theo sát. Đó là mùa đông, gió thổi lạnh lạnh, có lẽ là vì trong lòng rất ấm áp, thế nên Đỗ An Tâm không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Cô nhớ mẹ từng nói với cô đừng quá thân thiết với con trai, nhưng nghĩ đến nếu thật sự không tìm được chỗ ở lại thì rất có thể chết còng, nghĩ đến đối phương là Thẩm Dịch Dương, cô liền cảm thấy không sao.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Dịch Dương là khi vừa bước vào trường cao trung, anh đại diện cự học sinh trường lên sân khấu phát biểu với học sinh mới ở phía dưới. Khi ấy Thẩm Dịch Dương đã là sinh viên năm hai, lớn hơn Đỗ An Tâm năm tuổi.

Sự khác biệt tuổi tác thỏa đáng, cũng là một chàng trai rất tốt, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, thắt cà-vạt màu xanh đen. Anh cầm bài diễn thuyết chậm rãi đọc xong, âm thanh rất êm dịu, từng chữ một chảy vào lỗ tai cô.

Từ bạn học tìm tin tức mau lẹ biết được, Thẩm Dịch Dương sinh ra từ gia đình luật sư, từ nhỏ nhận được gia giáo tốt. Mà trường đại học anh đang theo học cũng là trường đại học chính trị và pháp luật nổi tiếng nhất tại thành phố B.

Đối với cuộc sống hằng ngày của Thẩm Dịch Dương, nghe các học sinh nói anh thích đi lại một mình. Hơn nữa nhà họ Thẩm luôn tiến hành một số vụ kiện rất lớn, vì lý do an ninh, mọi người cũng không thường xuyên ở cùng anh.

Nhưng đối với những điều đó, Thẩm Dịch Dương cảm thấy không sao cả, chỉ một mực miệt mài học tập, đạt được rất nhiều thành tựu, cũng nhận được sự ưu ái của rất nhiều giáo viên, được khen ngợi là ngôi sao mới tương lai của ngành pháp luật chính trị tại thành phố B.

Cho nên, đối với những học sinh như bọn họ muốn phấn đấu ba năm thi vào trường đại học, Thẩm Dịch Dương tựa như một mục tiêu, một người có thể lấy thành tích xuất sắc của anh làm động lực.

Nhưng đối với Đỗ An Tâm, Thẩm Dịch Dương là chàng trai đầu tiên cô yêu thích. Thích nhưng không dám mong mỗi xa vời, bởi vì khai giảng chưa đến một tháng, cả trường đều biết chuyện trong nhà cô, ánh mắt mọi người nhìn về cô luôn đầy áp sự thương hại.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người né tránh cách xa cô.

Đỗ An Tâm mới mười sáu tuổi cứ thế bị mọi người cô lập, tại cái tuổi cần được yêu thương được quan tâm, tựa như hạnh phúc luôn không thể thuộc về cô. Cuối tháng mười một là sinh nhật cô, nhưng chẳng ai nhớ tới.

Trên đường cô đi về nhà, nước mắt tuôn rơi, cô chẳng thèm lấy tay lau đi. Làn gió đầu đông thổi qua, lạnh lắm, cô chẳng quan tâm tới. Cuối cùng đi đến hẻm nhỏ ở góc đường, cô cúi đầu khóc to.

Hẻm nhỏ rất dài nhưng không có ai, tiếng khóc của cô dứt quãng, hình như cũng có tiếng vọng lại.

Hồi đó cũng chính là âm thanh êm dịu này cô vang lên bên tai cô: “Em...không sao chứ?” Cô ngẩng đầu lên, Thẩm Dịch Dương cầm một chồng sách luật trên tay phải, anh dùng tay trái đưa một tờ khăn giấy cho cô, ánh mắt đầy lo âu nhìn cô.

Lần đầu họ gặp mặt chính là ở ngay hẻm nhỏ này. Đỗ An Tâm không cầm lấy khăn giấy anh đưa, chỉ dùng tay lau nước mắt, đứng thẳng người: “Không có việc gì, cảm ơn anh.”

Cô không muốn để Thẩm Dịch Dương nhìn thấy cô chán nản như vậy, cô cũng có tôn nghiêm, không muốn để người mình thích trông thấy mình cô đơn tại khoảnh khắc này. Thế là cô xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho anh một bóng lưng cô độc.

Nhưng sau này ở trên đường về nhà, Thẩm Dịch Dương đều đi theo phía sau cô, cô mới phát hiện thì ra họ ở rất gần nhau.

Sau đó nữa, cô phát hiện mỗi ngày đến trường đều nhìn thấy Thẩm Dịch Dương. Thời gian lâu dài, có đôi khi Thẩm Dịch Dương sẽ tiến lên phía trước đi cùng cô. Cô còn nhớ lần đầu tiên Thẩm Dịch Dương giới thiệu bản thân, anh nói: “Anh tên là Thẩm Dịch Dương, năm ba khoa luật đại học B, em thì sao?”

Lúc đó Đỗ An Tâm đương nhiên khẩn trương, nhịp tim đập thình thịch hết đợt này đến đợt kia, cô cảm thấy nửa tim bên trái sắp nổ tung, cuối cùng lắp bắp nói ra tên mình.

Sau đó nữa, hai người trò chuyện nhiều lắm, tự nhiên trở nên quen thuộc. Đỗ An Tâm mới biết được Thẩm Dịch Dương thật như lời đồn không có bạn bè, thế nên vào một hôm anh rất trịnh trọng hỏi cô: “Chúng ta là bạn bè, đúng không?”

Đỗ An Tâm mười sáu tuổi cười gật đầu, có một người bạn như vậy quả thật rất tốt. Từ khi quen biết Thẩm Dịch Dương, cô cũng cởi mở hơn nhiều, học biết tươi cười.

Mà tâm tư riêng nhỏ bé kia, cô biết đó chỉ là hy vọng xa vời của cô, cuối cùng chỉ có thể lén lút chôn trong đáy lòng.

Cô biết Thẩm Dịch Dương làm bạn với cô, có lẽ là vì quá cô đơn, hoặc là giống như người khác, chỉ là thương hại thôi.

“Tối rồi,” lời nói của Thẩm Dịch Dương ngắt ngang Đỗ An Tâm đang nhớ lại chuyện xưa, “Chính là nơi này, có thể hơi bừa bộn, dạo này vẫn chưa dọn dẹp.” Mở cửa ra, một căn hộ gần giống với nhà của Đỗ An Tâm rơi vào tầm mắt cô. Rõ ràng rất ngăn nắp, cho dù là phòng khách hoặc phòng ngủ, cũng cảm thấy không dính chút bụi.

Có lẽ bởi vì trong nhà Đỗ An Tâm luôn xảy ra hỗn loạn, thế nên khiến Đỗ An Tâm nhầm lẫn sẽ cho rằng bất cứ căn nhà nào cũng sạch sẽ hơn nơi ở của cô.

“Thẩm Dịch Dương, cảm ơn anh.” Đỗ An Tâm nhìn anh, thốt ra lời cảm ơn, lời nói tỏ lòng biết ơn đã nằm trong lòng rất lâu, nói ra miệng chỉ có sáu chữ.

Thẩm Dịch Dương lắc đầu, vừa nói “Không có gì”, vừa bật máy điều hòa. Làn gió ẩm áp thổi tới, đánh tan lạnh lẽo mùa đông, cả phòng đều ấm áp.

Đêm hôm đó, Đỗ An Tâm và Thẩm Dịch Dương ngồi trên sofa trò chuyện thật lâu. Phần lớn nói về quá khứ và hiện tại, Đỗ An Tâm rất thoải mái kể chuyện trong nhà mình với Thẩm Dịch Dương, cuối cùng cô hỏi: “Anh có coi thường em không?”

“Không đâu, mỗi người đều có cuộc sống khác nhau, có người giàu sang từ nhỏ, có người nghèo khó từ nhỏ, nhưng cũng không khác mấy, đều là một cá thể, đều đáng kiêu hãnh. Đỗ An Tâm, thật ra những chuyện em kể với anh, anh đều biết cả, nhưng anh không cảm thấy có gì bất thường.” Thẩm Dịch Dương trả lời.

Đỗ An Tâm nhìn anh, có lẽ bởi vì rốt cuộc có một người thế này có thể khiến cô cảm động, bởi vậy thật lâu sau cô không nói gì. Cô nghe được Thẩm Dịch Dương nói tiếp: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, thật ra không phải tại hẻm nhỏ, mà là trên đường về nhà, em một mình lẻ loi bước đi, rất khác người bình thường, rất kiên cường cũng rất độc lập. Khi đó anh đã muốn quen biết em, làm bạn với em.”

Anh cúi đầu, dừng một chút, hỏi Đỗ An Tâm một vấn đề: “Em có từng mơ ước không?”

Đỗ An Tâm bị vấn đề này làm khó, cô lắc đầu, hỏi lại Thẩm Dịch Dương: “Anh thì sao?”

Thẩm Dịch Dương cười cười, trả lời: “Có, bởi vì bố mẹ, từ bé anh đã muốn trở thành một luật sư. Có lẽ là chỉ khi tự nhận biết pháp luật, mới có thể bảo vệ chính nghĩa thật sự. Bây giờ anh làm được rồi, học chuyên ngành mình muốn học.”

“Vậy anh có thể nói cho em biết mơ ước là cái gì không?” Đỗ An Tâm hỏi tiếp, “Có phải là chuyện mình luôn nghĩ tới, dốc sức muốn làm được không?”

Thẩm Dịch Dương nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Đỗ An Tâm nở nụ cười, trong ánh mắt là vẻ ngây ngô, nụ cười thuần khiết treo trên khuôn mặt cô, cô cười hì hì nói: “Vậy có lẽ em có một mơ ước, anh đoán thử xem?”

Thẩm Dịch Dương lắc đầu nói “Không biết”, Đỗ An Tâm giơ tay phải của cô lên, nửa đùa giỡn nhìn Thẩm Dịch Dương nói: “Mơ ước của em là...tự tay giết người kia.”

Có lẽ hù dọa Thẩm Dịch Dương, Đỗ An Tâm thấy anh như vậy, cô phì cười: “Em nói đùa đó.”

Thẩm Dịch Dương thở sâu một hơi lấy lại bình tĩnh nhìn cô, anh nhíu mày, trịnh trọng nói: “Loại trò đùa thế này không nên, thời gian không còn sớm, em ngủ đi.”

Đề tài cứ thế dừng lại, Đỗ An Tâm hơi ảo não mình không biết giữ miệng. Nhìn thấy Thẩm Dịch Dương cười hơi gượng gạo, cuối cùng đến căn phòng nhỏ kia đi ngủ.

Nhưng ai có thể nghĩ tới câu nói đùa trước kia, bây giờ đã thành sự thật. Trong lúc anh gần như quên đi, cô lại dùng một cách thức buồn cười nói với anh, đây không chỉ là một câu vui đùa, mà là sự thật.

Thế nên khi Thẩm Dịch Dương nhìn thấy tấm ảnh cảnh sát gửi tới cho anh, tại hiện trường hai tay Đỗ An Tâm dính đầy máu, anh chỉ có thể cười khổ đành chịu với số phận.

Thật sự không thể ngờ, sẽ có một ngày như vậy, anh tận mắt thấy cô ngồi tù.

2. Chương 2

Vào mùa hè, ban đêm tại trại tạm giam rất khô nóng, nhưng Đỗ An Tâm vẫn cảm thấy từng đợt lạnh giá ập tới. Cô xuống giường, đi qua đi lại trong không gian nhỏ bé, luôn luôn giậm chân, muốn khiến toàn thân mình ấm lên một chút.

Nhưng cuối cùng toàn thân vẫn lạnh lẽo, cô chà tay, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, nhớ lại lần gặp mặt Thẩm Dịch Dương cuối cùng hồi cao trung.

Hôm đó tan học thì trời đã rất muộn, ánh trăng uốn cong treo trên không trung, rất giống vầng trăng rằm bên ngoài tạm giam vào lúc này. Khi đó Thẩm Dịch Dương đang chờ tại cổng trường, nhìn thấy Đỗ An Tâm bước qua. Đa số bạn học cùng trường đều buồn chuyện, chỉ trở về phía hai người.

Đỗ An Tâm xấu hổ, nhưng Thẩm Dịch Dương cảm thấy không hề gì. Anh cùng cô đi một đoạn đường, lúc đi tới hẻm nhỏ, Thẩm Dịch Dương nói một câu rất ngắn gọn: “Anh phải xuất ngoại, trao đổi sinh viên hai năm. Trong khoảng thời gian này em hãy cố lên, đại học B.”

Đỗ An Tâm nhìn anh, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, chàng trai trước mặt nói rằng anh sắp rời khỏi, bởi vậy đây là lần gặp cuối cùng nói lời tạm biệt. Cô cúi đầu suy nghĩ thật lâu, suy nghĩ rất nhiều.

Không biết sau này anh có còn trở về không, cũng không biết sau khi anh trở về mọi thứ còn có thể như xưa không.

Nhưng mà mọi thứ tốt đẹp trong quá khứ anh đối với cô, tất cả ấm áp dành cho cô, cả đời Đỗ An Tâm cũng không quên được. Anh dạy cô biết mơ ước, nói cô biết cái gì là chính nghĩa, cũng khiến Đỗ An Tâm nảy sinh ý tưởng muốn học pháp luật.

Cho nên khoảnh khắc cô gật đầu nói “Được”, trong lòng cô nói với bản thân, nhất định phải thi vào khoa luật của trường đại học B.

Nhưng thực tế rất buồn cười, Đỗ An Tâm muốn học pháp luật, cuối cùng...cố tình phạm pháp, vĩnh viễn không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Ban này Thẩm Dịch Dương nói muốn giúp cô thoát tội, thật sự có thể chứ?

Đỗ An Tâm nhớ lại dáng vẻ sốt rột ban nãy của Thẩm Dịch Dương, cô cúi đầu mỉm cười. Cô trở về giường, bọc chăn kín mít, tựa vào vách tường lạnh băng, ánh mắt vô thần nhìn căn phòng này, cho đến bình minh.

“Đỗ An Tâm, luật sự biện hộ của cô đến rồi.” Âm thanh vẫn lạnh nhạt mà nghiêm túc từ hành lang dài trong trại tạm giam truyền đến, một cảnh sát trung niên mặc đồng phục dẫn cô đi về phía trước. Đỗ An Tâm nhớ người này, lúc ấy chính là ông ta tự tay đeo còng tay cho cô.

Cô nhớ lúc ấy vị cảnh sát này thở dài, vừa áp giải cô trở về trại tạm giam, vừa nói với cô: “Cô bé tuổi còn trẻ, sao lại làm ra chuyện tàn nhẫn này?”

Cuối cùng cảnh sát dẫn Đỗ An Tâm đến đăng trước, Thẩm Dịch Dương đã ngồi ở đó từ sớm. Nhìn thấy Đỗ An Tâm, anh đi thẳng vào vấn đề chính: “Kể lại tình hình lúc đó cho anh biết.”

“Không có gì để kể, chỉ vậy thôi, em luôn không nhìn ông ta vừa mắt, giết ông ta cũng tốt.” Đỗ An Tâm cúi đầu, không nhìn anh, chậm rãi nói. Khoảnh khắc đó cô cảm thấy trong ánh mắt Thẩm Dịch Dương tràn ngập sự thất vọng sau khi mong đợi, cô không đành lòng nhìn thẳng.

“An Tâm, nói cho anh biết.” Thẩm Dịch Dương gần như dùng ngữ khí cầu xin nói với cô. Ai có thể ngờ rằng một nhân vật oai phong trong ngành luật của thành phố B sẽ ăn nói khúm núm với một kẻ tình nghi như vậy, nhưng sự thật chính là thế, bởi vì đối phương là Đỗ An Tâm.

Anh gọi cô là “An Tâm”, nhưng giờ phút này không ai có thể yên lòng vững dạ được.

Đỗ An Tâm hít sâu một hơi, kể lại chuyện hôm đó với anh.

Khi thư thông báo trúng tuyển đại học gửi tới, trong nhà chỉ có một mình Đỗ An Tâm. Khoảnh khắc người đưa thư đưa thư trúng tuyển cho cô, cô cảm thấy hình như mình đang mơ.

Đúng vậy, Đỗ An Tâm thi đậu đại học B, hơn nữa là khoa luật của trường đại học B. Trong hai năm Thẩm Dịch Dương rời khỏi, cô dốc hết sức học hành, cuối cùng cũng thành công.

Cô gọi điện thoại cho Thẩm Dịch Dương đã trở về nước nửa năm, tiếng máy bận. Tưởng rằng anh vừa về nước nhất định bận rộn nhiều việc tại văn phòng luật sư, thế là cô gửi tin nhắn cho anh, nói hẹn gặp mặt trước cổng trường cao trung.

Qua mấy phút sau Thẩm Dịch Dương mới gọi lại, hỏi cô thi quả thi đại học thế nào, Đỗ An Tâm cười ha ha không nói với anh, bảo là đợi gặp mặt rồi nói.

Nhưng đến giờ hẹn, Đỗ An Tâm không hề tới. Ngược lại vào hôm sau, Thẩm Dịch Dương nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, trong điện thoại cảnh sát nói: “Đỗ An Tâm nói anh là luật sư biện hộ của cô ấy.”

Còn có tấm ảnh của vụ án gửi tới, cô gái trên đó rất xa lạ, nhưng chính là Đỗ An Tâm. Cô bồn chồn nhìn ống kính, toàn thân từ trên xuống dưới đều là vết máu. Mà người đàn ông kia nằm trong vũng máu, không hề nhúc nhích.

Nghe cảnh sát nói cảnh tượng lúc ấy rất hỗn loạn, cả căn phòng trở nên lộn xộn vì sự tranh chấp, mảnh giấy vụn vung vãi khắp nơi, xung quanh đều là máu, cũng không biết là của ai.

Đầu Phương Diêu bị thương nặng, đưa thẳng tới bệnh viện. Gã đàn ông kia không còn hơi thở từ lâu, tuyên bố tử vong. Mà Đỗ An Tâm, tay phải bị rách một vết thương, mặc máu chảy xuống chẳng cảm thấy đau đớn.

Trong không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh, còn có cảm giác ngạt thở giống như tận thế đã tới thời gian đứng im.

“Sau khi gọi điện thoại cho anh xong, em liền gọi cho mẹ. Lúc ấy bà vẫn đang đi làm, nghe được tin tức thì chạy về ngay.” Đỗ An Tâm nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó.

Không biết từ khi nào hai tay cô đặt trên đầu gối nắm thành quyền, nhắm hai mắt lại, nhớ cảnh tượng lúc đó.

Phương Diêu trở về sớm, nhìn thấy thư trúng tuyển đại học trong tay con gái bà cũng vui mừng nói không nên lời. Bà ôm Đỗ An Tâm, vuốt ve mái tóc dài của con gái, chậm rãi nói: “Hôm qua mẹ đã nói với ông ta, muốn ly hôn, sau này mẹ và con sống với nhau.”

Phương Diêu suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này, cũng nên rồi, hấn phá sản từ lâu, cuộc sống trở lại túng thiếu lần nữa, ở bên cạnh hấn cũng không yên bình, chỉ bằng buông tay.

Đỗ An Tâm nghe mẹ nói vậy, đương nhiên đồng ý, cô đã không muốn sinh sống với gã đàn ông kia từ lâu, mười mấy năm qua nói với chính mình mình mỗi ngày một hôm nào đó cùng mẹ bỏ đi, hóa ra ngày này có thể tới nhanh như vậy.

Nhưng những ý nghĩ tốt đẹp trong đầu, có bao nhiêu cái có thể trở thành sự thật chứ?

Khi cách ba tiếng nữa là Đỗ An Tâm gặp mặt Thẩm Dịch Dương, gã đàn ông kia trở về, hần say khướt vừa mở cửa đã nắm tóc Phương Diêu, nhưng lúc này cả hai đều đã học cách phản kháng. Bởi vì không muốn tiếp tục cuộc sống này, thế nên dùng hết mọi sức lực.

Nhưng giống như một con sư tử, càng trêu chọc nó, nó càng lợi hại, càng không buông tha người ta. Nhiều năm như vậy chưa từng có ai chống lại hần, bởi vậy lúc này làm sao hần có thể chịu được.

Hần nắm tóc Phương Diêu đẩy bà xuống đất, tiếp theo đến trước mặt Đỗ An Tâm, muốn giành lấy lá thư trong tay cô. Đỗ An Tâm không đưa, nhưng sức lực của hần quá mạnh bạo, cuối cùng bị lấy đi.

“Đại học B, mày sao?” Hần hươ hươ lá thư thông báo trong tay, nhìn hai mẹ con bị hần đẩy ngã, gào thét, “Không có tao mày có ngày hôm nay sao? Bây giờ hai mẹ con mày còn muốn chạy, không có cửa đâu!”

Tiếng đóng cửa rầm rầm từ hành lang truyền đến, tiếng vọng tràn ngập cả tiểu khu. Không ai biết tại căn hộ nhỏ nhỏ này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ sau khi dưới lầu nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt còn có tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng không yên tâm, vẫn báo cảnh sát.

Không ngờ cuối cùng vẫn xảy ra chết người. Đỗ An Tâm giết gã đàn ông kia, hai dao mất mạng.

“Đã đến giờ.” Cảnh sát không để Đỗ An Tâm nói tiếp hết chuyện hôm đó, đề tài dừng ở đây. Ông ta đeo còng tay cho cô lần nữa, thừa dịp lúc này cô nhẹ giọng hỏi Thẩm Dịch Dương, “Mẹ em...bây giờ sao rồi?”

Thẩm Dịch Dương gật đầu, nói với cô: “Đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn chưa minh mẫn.”

Đỗ An Tâm thản nhiên nói một tiếng “Cám ơn”, xoay người đi theo sau cảnh sát rời khỏi. Thẩm Dịch Dương nhìn theo bóng lưng cô, bất chấp hô lên: “Đỗ An Tâm, em yên tâm, không sao đâu.”

Trong giọng anh có vẻ kiên định chắc chắn, giống như là thật sự có thể bảo vệ cô cả đời bình an.

Đỗ An Tâm sải bước về phía trước chợt dừng bước, sau đó đi tiếp không hề quay đầu lại.

Thẩm Dịch Dương từ trại tạm giam đi ra thì đến bệnh viện B. Phương Diêu đã tỉnh cả buổi, Thẩm Dịch Dương suy nghĩ: về chuyện xảy ra lúc đó, hỏi Phương Diêu cũng được.

Anh chỉnh lại bản ghi chép vừa nãy một chút, rồi lái xe đến bệnh viện.

Thang máy chậm rãi đi lên, mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện rất nặng, Thẩm Dịch Dương cảm thấy quá nồng nặc, nhưng vẫn nhẫn nại đi tới trước giường bệnh của Phương Diêu. Trên đầu Phương Diêu quấn băng gạc, nhắm mắt nằm đó. Trên người còn truyền nước biển, hình như đã hồi phục ý thức. Bà nghe được tiếng bước chân của Thẩm Dịch Dương, mở mắt ra.

Bà nhớ cậu thanh niên này, xuất hiện trong sách của con gái. Chắc là người mà con gái thích, có điều cậu ta tới đây làm gì?

“Chào dì, cháu là Thẩm Dịch Dương, luật sư biện hộ của Đỗ An Tâm, không biết sức khỏe của dì có cho phép hay không, cháu muốn hỏi một chút về chuyện đã xảy ra.” Thẩm Dịch Dương đưa danh thiếp của mình, ngữ khí rất thành khẩn.

Phương Diêu nhìn dòng giới thiệu về Thẩm Dịch Dương trên danh thiếp, văn phòng luật sư họ Thẩm, đã nghe tới từ lâu. Bà nhìn tấm danh thiếp này một hồi lâu, mới đột nhiên nhớ tới chuyện đã xảy ra.

Bà nhắm chặt mắt, toàn thân co lại, run run nói với Thẩm Dịch Dương: “Không liên quan đến An Tâm, đều là lỗi của tôi, là lỗi của tôi, từ lúc ban đầu tôi đã sai rồi, không nên lấy ông ta.” Nước mắt theo khóe mắt bà chảy xuống, tràn qua nếp nhăn tích lũy qua thời gian, từng cái một chứng tỏ năm tháng.

“Thưa dì, cháu xin lỗi, cháu biết nhớ lại chuyện này thật là khó cho dì, nhưng vì Đỗ An Tâm, xin dì hãy cho cháu biết.” Thẩm Dịch Dương nhìn thấy Phương Diêu đầy sợ hãi, anh an ủi bà.

Bà nước nở thật lâu, sau khi hòa hoãn lại, mới kể ra đầu đuôi tình hình lúc đó với Thẩm Dịch Dương. Cuối cùng Phương Diêu hỏi: “An Tâm...sẽ không sao chứ?”

Thẩm Dịch Dương đứng đó, không thốt ra lời nào, đem lời nói vừa nãy của Phương Diêu lướt qua từng câu trong đầu lần nữa. Cuối cùng bàn tay anh run run tháo mắt kính ra, cảm thấy ánh mắt sưng lên, trong lòng cũng phiền muộn.

Anh dụi mắt, cố kéo ra một nụ cười: “Không sao đâu ạ, dì à, nếu có người lại hỏi chuyện đã xảy ra, dì hãy nói không nhớ rõ, sau này cháu sẽ nói, cháu...đi trước.”

Anh đột nhiên cảm thấy bàn chân nặng nề giống như bị buộc cục chì, dùng tốc độ chậm chạp đi ra phòng bệnh.

Ra khỏi bệnh viện, anh dùng sức ném mắt kính trong tay xuống đất, thấu kính vỡ vụn. Anh thuận thế kéo cà-vạt ra quăng vào trong xe, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Đúng vậy, dựa theo lời khai của Phương Diêu, Đỗ An Tâm quả thật cố ý giết người. Bà nói gã đàn ông kia nhìn Đỗ An Tâm, xé nát thư thông báo trúng tuyển, mảnh giấy vụn rơi lả tả khắp phòng.

Khi đó Đỗ An Tâm nhìn thấy giấc mơ của mình vỡ vụn thành từng mảnh, nhìn thấy hắn tiếp tục đánh mẹ mình, nhìn thấy trên trán mẹ chảy ra máu tươi, cô không nghĩ nhiều trực tiếp vợ lấy con dao trái cây nằm trên bàn, đâm vào hắn.

Cô dùng hết sức, cầm hận muốn đâm chết hắn, muốn đem uất ức của mười năm nay đặt hết trên con dao, Phương Diêu cố sức hô lên dừng, nhưng nhìn thấy con dao kia hoàn toàn đâm vào cơ thể hắn.

Gã đàn ông chịu đau đớn, hất cả Phương Diêu ra, chịu đựng nỗi đau phần bụng muốn giành lấy con dao kia. Nhưng một khi bắt đầu nhuộm phải máu tươi, làm sao có thể dừng lại được.

Đỗ An Tâm né tránh, đồng thời đâm thêm một dao, không cẩn thận để lưỡi dao trượt trúng tay phải của mình. Ngay sau đó cô đau đớn, nỗi đau khoét thịt, rất khó chịu đựng.

Tiếng “ầm” vang lên, gã đàn ông ngã xuống, co người lại, đau đớn ập tới toàn thân hắn. Đỗ An Tâm một tay cầm dao, cách đó không xa mà kêu to: “Tôi hận không thể đâm ông thành từng mảnh, ông đáng chết, đáng chết!”

Máu càng chảy càng nhiều, trên sàn nhà bằng gỗ màu nâu bị nhuộm thành màu đỏ chói. Phương Diêu đã bất tỉnh từ lâu, còn Đỗ An Tâm thì cầm dao nhìn hơi thở của gã đàn ông kia từ từ không còn nữa.

Thời gian dường như ngưng đọng thật lâu, cửa đột nhiên bị phá mở, cảnh sát xông vào trong, hô lên với cô: “Không được nhúc nhích!”

Cô buông xuống con dao trong tay, ngây ngốc vươn tay về phía cảnh sát, như máy móc rất hợp tác để cảnh sát đeo còng tay.

Khoảnh khắc ấy, cô không biết tại sao trong lòng nhẹ nhõm vô cớ.

Thẩm Dịch Dương dùng sức đá một cái lên bánh xe của mình, chịu đau cũng không rút chân về, ngược lại muốn để đau đớn tê liệt bản thân. Anh không muốn nghĩ lại những lời ban nãy Phương Diêu kể anh nghe, mà nhớ lại cùng ngày hôm đó xảy ra vụ án.

Khi ấy anh chờ tại cổng trường, tay cầm hoa tươi đợi cô, đợi cô rất lâu, muốn nói câu kia với cô, nhưng cho đến khi trời tối cô cũng chưa đến.

Trong mấy tiếng chờ cô, Thẩm Dịch Dương nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp cô, đó là ngày đầu tiên khai giảng, anh ngẩng đầu nhìn dưới sân khấu, trong mắt của cô gái đối diện anh tràn ngập sự quật cường và kiên định.

Mỗi ngày khi tan học cô luôn đi đường một mình, cô độc rất giống anh. Cũng khác với người bình thường, cứ vậy khiến anh không quên được.

Nhưng cô còn nhỏ, thế nên anh nói với chính mình hãy chờ đợi, đợi đến khi cô thi đậu đại học rồi thổ lộ.

Ai biết hai năm ở nước ngoài, anh dựa vào mơ ước và niềm tin chờ đợi Đỗ An Tâm trải qua bấy nhiêu năm tháng.

Trong lòng anh có một người, không thể quên được, nhưng không ngờ tới lúc sắp có được thì lại rời xa anh.

Bây giờ Thẩm Dịch Dương sắp đi rồi, trong đầu ngập tràn các loại điều khoản luật pháp trong “Luật hình sự”, cuối cùng anh nhớ tới điều khoản thứ 17: “Người phạm tội đã tròn mười sáu tuổi, phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Lúc ấy học được nhiều kiến thức phong phú như vậy, cái gọi là nghiên cứu pháp lý cho anh rất nhiều niềm vui, bây giờ lại khiến anh sợ hãi nhất.

Đỗ An Tâm, năm nay tròn mười tám, cố ý giết người. Không tính là quá phòng vệ, càng không tính là tự vệ giết người. Nhưng thái độ thành khẩn, phối hợp với cảnh sát, cộng thêm từng bị người bị hại áp bức, vậy thì xem ra, rất có khả năng là tù chung thân.

Thẩm Dịch Dương nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lại trở về bệnh viện. Đêm quyết định ban nãy của mình nói với Phương Diêu, anh muốn dùng hết sức cứu Đỗ An Tâm thoát khỏi chốn lao tù.

Chỉ cần có thể cung cấp chứng cứ phù hợp với việc tự vệ giết người, chỉ cần nói rõ Đỗ An Tâm không phải cố ý, là được.

“Chúng ta đều biết, giúp đỡ chính nghĩa chính là pháp luật, bạn học này, em có nghĩ rằng có một ngày em sẽ làm chuyện trái với đạo lý không?” Giáo sư đại học từng hỏi một vấn đề như vậy tại lớp.

“Không, bởi vì đây là lý tưởng của em.” Thẩm Dịch Dương mười chín tuổi kiên định trả lời. Giáo sư gật đầu: “Làm luật sư thì phải có đạo đức nghề nghiệp cơ bản. Hy vọng em có thể làm được, cũng hy vọng mọi người có thể làm được.”

Đó là câu kết thúc tại lớp đầu tiên của giáo sư, cũng là lời mà Thẩm Dịch Dương từng nói khi lòng đầy hân hoan vừa mới tiếp xúc với pháp luật, nhưng khi giờ phút này thật sự đến, anh lại lùi bước. Anh biết mình đang làm gì, anh cũng biết điểm này không giống anh bao nhiêu. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Đỗ An Tâm, nghĩ đến mười năm u ám mà cô đã trải qua, nghĩ đến cô cũng xuất phát từ sự bất đắc dĩ, ý muốn bảo vệ của anh sẽ không cắt đứt mà tăng thêm.

Cứu cô ra cũng không có gì không tốt, để cô tiếp tục học hành, đến đại học B học luật sau đó cùng mình kề vai chiến đấu, dùng bản thân chuộc lỗi là được rồi.

Anh từng nghe người ta nói một câu như vậy: con người sợ dĩ trở nên tham lam hoặc là yếu đuối, là bởi vì có người muốn bảo vệ. Thế nên, Đỗ An Tâm, anh cũng muốn tham lam một lần để bảo vệ em, muốn xoa dịu tất cả vết thương của em, cho dù là vô lý.

Thẩm Dịch Dương đã hai mươi ba tuổi nói với chính mình: cho dù lúc này vấy bẩn giấc mơ của mình, cũng chẳng là gì đáng ngại. Chỉ cần cô ở bên cạnh anh, không còn đau khổ, vậy thì đủ rồi.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, Thẩm Dịch Dương lại đến trại tạm giam, gặp được Đỗ An Tâm. Cô nhìn anh, cười dịu dàng: “Mắt kính của anh đâu? Thẩm Dịch Dương, anh nên đeo mắt kính em nhìn quen hơn.”

Thẩm Dịch Dương lắc đầu: “Hôm qua mẹ em đã nói tình hình của em với anh, Đỗ An Tâm, khi cảnh sát cho em nói ra tình hình lúc ấy, em hãy nói là ông ta cầm dao trước, em là vì tự vệ. Anh sẽ đi tìm người làm đối chứng, không thành vấn đề.”

Nhìn thấy Thẩm Dịch Dương lúc này, thoát nhìn càng mỗi một hơn hôm qua, nghĩ tới anh vì mình làm nhiều việc như vậy, trong lòng Đỗ An Tâm rất ảm áp. Cô lắc đầu: “Không được, em không phải người ham sống sợ chết, đừng bảo em làm như vậy. Việc em đã làm, em sẽ gánh chịu. Anh cũng có thể như vậy thì tốt rồi, lúc mở phiên tòa, em sẽ khai báo thành thật.”

Cô đứng lên, lại lộ ra nụ cười ngây ngô: “Thẩm Dịch Dương, thật ra em thích anh lâu rồi, nhưng có lẽ vẫn không có duyên phận.”

“Đỗ An Tâm, sau khi em ra ngoài rồi hãy nói đến gánh chịu. Mẹ em cần em, anh...” Thẩm Dịch Dương cũng đứng lên, tiếp tục khuyên bảo cô, muốn cô phối hợp.

“Không cần, Thẩm Dịch Dương, như vậy là đủ rồi, thật đó.” Cô ngắt lời Thẩm Dịch Dương, câu “Anh cũng cần em” cuối cùng Thẩm Dịch Dương cũng không nói ra, Đỗ An Tâm không quay đầu lại, chỉ là bước nhanh trở về.

Nhìn thấy bóng dáng cô xa dần, bên tai vẫn còn tồn tại những lời cô vừa nói: “Thẩm Dịch Dương, anh đã từng nói, có thể giúp đỡ chính nghĩa chính là pháp luật, thế nên anh ủng hộ pháp luật, anh học pháp luật. Bởi vậy em cũng tin rằng mình có thể học, nhưng hiện thực là vậy, em ra tay giết người, phải mang tội nghiệt cả đời. Nhưng em không buồn bã, hiện tại em rất nhẹ nhõm, em có thể sống vì mình. Không giống như hồi trước nữa. Ngày mai khi mở phiên tòa, chắc là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt nhĩ. Tạm biệt.”

Anh đứng ở phòng thẩm tù thật lâu, cuối cùng khi cảnh sát nhắc nhở anh nên đi ra ngoài, anh mới lấy lại tinh thần. Đỗ An Tâm, hiện giờ anh nên làm gì đây?

Khi Thẩm Dịch Dương thuật lại lời nói của Đỗ An Tâm cho Phương Diêu, bà chảy nước mắt, cũng thở dài một hơi: “Nếu có thể, tôi thật muốn thay con bé ngồi tù. Luật sư Thẩm, cảm ơn cậu.”

“Dì à, không cần cảm ơn, cháu chẳng làm được gì cả, chỉ có thể cố gắng giảm thời hạn thi hành án của cô ấy đến mức thấp nhất.” Thẩm Dịch Dương hạ giọng thốt ra lời.

Mùa hè nóng bức ngoài cửa sổ thật sự khiến người ta khó chịu. Anh nhớ tới mùa đông hằng năm trước kia cùng Đỗ An Tâm đi về nhà, hai người im lặng, không nói câu nào nhưng lại cảm thấy thỏa mãn.

Khi đó tuyết bay trên bầu trời, bay lả tả, thật sự rất đẹp. Đỗ An Tâm cũng rất đẹp, nụ cười của cô thiếu nữ luôn rất ngọt ngào rất thoải mái.

Khi đó anh không nói rõ nguyên nhân với cô là do khóa trình đại học không nhiều lắm, hoặc là tới giờ tự học thì đến trường cao trung vào lúc tan học cùng cô trở về, còn chưa nói mỗi lần anh chờ ở bên ngoài trong lòng có bao nhiêu chờ đợi, có bao nhiêu sốt ruột.

Đỗ An Tâm cũng chưa bao giờ dám nghĩ nhiều, cứ vậy làm bạn bè đi. Có người từng nói, giữa nam nữ sẽ có tình bạn thuần khiết, chỉ cần một người giả ngốc, một người đánh chết không nói, giống như bọn họ vậy.

“Nhưng mà Đỗ An Tâm, mùa đông năm nay anh còn có thể nhìn thấy em không?” Thẩm Dịch Dương cúi đầu nhìn mũi chân của mình dính đầy bụi bặm, cười bất đắc dĩ.

Mặt trời chói chang tỏa hơi nóng đốt cháy con người, nhưng Thẩm Dịch Dương không muốn trở lại trên xe. Nơi lạnh buốt kia, luôn có thể khiến anh nhớ tới mùa đông của hai năm trước, nhớ đến Đỗ An Tâm.

Bởi vậy anh thà rằng đứng dưới ánh nắng gay gắt, còn tốt hơn ở trên xe, dù sao cũng một mình, chỉ cần trái tim không mệt mỏi thì tốt rồi.

Ngày đó mở phiên tòa, rất nhiều người đến xem. Đỗ An Tâm bị dẫn đi đến chỗ ngồi bị cáo. Cô nhìn xung quanh hồi lâu, lúc này mới nhìn thấy Thẩm Dịch Dương tiến vào. Trong tay anh cầm rất nhiều tập giấy hồ sơ rất dày, hình như anh đã tìm rất nhiều tư liệu cho hôm nay.

Vụ kiện diễn ra trong thời gian dài, phán quyết trì trệ vẫn chưa có quyết định. Giữa chừng còn có một lần nghỉ ngơi, quan tòa chỉ gõ cây búa, xem xét thảo luận rất lâu.

Lúc nghỉ ngơi, Đỗ An Tâm quay đầu qua mỉm cười nhìn Thẩm Dịch Dương. Anh vẫn đang cúi đầu bận rộn, cau mày suy tư. Hồi lâu sau mới ngẩng đầu trông thấy Đỗ An Tâm đang nhìn anh, anh gật đầu, cũng khẽ cười.

Nụ cười này thật sự có tác dụng trấn an lòng người, thật ra Đỗ An Tâm vẫn khẩn trương, dù sao tự tay giết người, đối với một cô gái vừa mới trưởng thành mà nói, e rằng là hồi ức đáng sợ nhất trong cuộc đời cô.

Thế nhưng nụ cười của Thẩm Dịch Dương từ từ chảy vào lòng cô, tựa như có thể chữa trị tất cả, giống như anh đang nói với cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.” Đỗ An Tâm cứ nhìn anh như vậy, cho nên cuối cùng vang lên tiếng gõ búa, quan tòa tuyên án.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp, lắng nghe quan tòa nói hết lời. Cuối cùng Thẩm Dịch Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, không phải tử hình, không phải hoãn tử hình, như anh dự liệu, là tù chung thân. Nhưng nếu trong thời gian thi hành án có biểu hiện tốt, rất có thể sẽ giảm hình phạt.

Anh mệt mỏi ngồi trên ghế luật sư, thở một hơi thật sâu.

Cuối cùng khi kết thúc phiên tòa, đi ngang qua bên cạnh Thẩm Dịch Dương, Đỗ An Tâm dùng ngữ khí như trước nói: “Vẫn là câu đó, cảm ơn anh, Thẩm Dịch Dương. Còn nữa, sau này đừng tới thăm em, em sẽ không gặp anh đâu. Về sau anh hãy sống cho tốt, sau này không hẹn gặp lại.”

Thẩm Dịch Dương đứng lên, rất nhẹ nhàng cười với cô, gật đầu: “Được, anh sẽ không đến. Em biểu hiện cho tốt.”

Rốt cuộc anh vẫn hiểu được Đỗ An Tâm, vì thế đồng ý. Mặc dù anh không muốn, nhưng vì có thể khiến cô dễ chịu anh liền đồng ý.

Mùa đông thứ nhất Đỗ An Tâm ngồi tù, thế giới bên ngoài nổi tuyết. Đây trời đều là bông tuyết bay lả tả, Thẩm Dịch Dương đứng trong trận tuyết lớn, cười rất vui vẻ.

Tay phải của anh còn cầm lá thư của Đỗ An Tâm gửi cho anh, có hai trang, kể rất nhiều chuyện.

Nét chữ cô gái đầy trên trang giấy, anh đọc lần này đến lần khác.

Trong thư nói thế này:

“Thẩm Dịch Dương:

Đã lâu không gặp.

Em sống trong nhà giam rất tốt, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Ở đây có rất nhiều người bởi vì nguyên nhân khác nhau mà ngồi tù, bọn em luôn trò chuyện với nhau, có đôi khi nhắc tới quá khứ mọi người đều hiểu được. Bởi vì đều có việc từng trải tương tự, cho nên hiểu được tại sao làm ra chuyện như vậy... Thật ra đều xuất phát từ bất đắc dĩ.

Các chị ấy đều rất chăm sóc em, đối với em tốt lắm, tuy rằng nói vậy sẽ cảm thấy lạ, nhưng đó là sự thật, có một cảm giác như gia đình.

Em luôn rất hiếu kỳ tại sao anh đối tốt với em như vậy, trước đó em cho rằng anh thương hại em, nhưng hình như không phải vậy. Bởi vì thương hại một người hoàn toàn không giống với tôn trọng một người, thật ra có đôi khi em sẽ tưởng tượng, anh không phải thích em chứ.

Rất buồn cười phải không, em cũng cảm thấy vậy.

Anh dạy em rất nhiều thứ, ví dụ như mơ ước. Lúc ấy anh nói với em, giúp đỡ chính nghĩa chính là pháp luật. Khoảnh khắc ấy trong mắt anh tràn đầy tự tin.

Cho nên sau khi anh ra nước ngoài trao đổi sinh viên, em liền lập ra một kế hoạch cho mình. Bởi vì em muốn sống khác biệt với người khác, cũng bởi vì anh từng nói với em thi vào đại học B, cũng bởi vì em muốn đứng ở độ cao có thể sánh vai với anh, mới có thể cảm thấy đi cùng anh sẽ không xấu hổ.

Thật ra anh đã sớm biết em thi đậu đại học B, lần trước khi thầy hiệu trưởng trường cao trung đến thăm em đã cho em biết. Thầy nói ngày đó công bố kết quả anh liền gọi điện thoại cho thầy, nhưng trong điện thoại anh vẫn giả vờ tò mò.

Em còn nhớ dáng vẻ sốt ruột của anh hôm đó, còn có anh vì em muốn để em thoát thân mà có ý tưởng làm trái với mơ ước. Em thấp kém như vậy, lại có được một người bạn như anh hết mình giúp đỡ, thật là không dễ dàng gì.

Nhưng em không muốn đi ra, em cảm thấy ở đây tốt lắm, sẽ cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Mấy hôm nay em ít khi nằm mơ, ít khi mơ thấy chuyện xảy ra ngày ấy. Mấy ngày mới ngồi tù, hàng đêm khó ngủ, em luôn nhớ lại cảnh tượng máu chảy đầm đìa, cả người phát run.

Khi đó bản thân quá xung động, thỉnh thoảng em sẽ suy nghĩ nếu nhìn nỗi căm uất trong khoảng khoắc kia, có lẽ mọi việc đã khác rồi không. Nhưng em cũng không biết là tại sao, có lẽ kiềm nén quá lâu, cho nên mới như vậy.

Em thật sự rất sợ, những sự kiên cường từ hồi bé đều là giả vờ. Lần này giết người, vẫn là giả vờ cứng rắn, để anh không lo lắng cho em.

Cơ mà bây giờ tốt lắm, em đã không sợ nữa. Đỗ An Tâm của hiện tại, rốt cuộc có thể làm chính mình, cho dù ở trong nhà giam này. Cho dù cơ thể không được tự do, nhưng trong lòng thoải mái rất nhiều.

Thẩm Dịch Dương, vẫn là câu đó, cảm ơn anh. Có thể quen biết anh, thật sự quá tốt đẹp. Em sẽ cảm thấy tựa như một giấc mơ rất chân thật.

Anh sống thế nào rồi? Lần trước khi mẹ đến thăm em còn nhắc tới anh, mẹ nói anh thỉnh thoảng có đến thăm bà.

Nghe nói dạo này anh bận rộn nhiều việc, văn phòng luật sư có rất nhiều việc, cũng nghe nói danh tiếng của anh càng ngày càng tốt, kiện cáo đều là bên thắng. Nếu năm đó anh học tiếp, thì nghiên cứu sinh, có thể sẽ tốt hơn nữa.

Em cũng từng rất tò mò, tại sao anh chuẩn bị thời gian dài để thi nghiên cứu sinh, cuối cùng vẫn từ bỏ. Sau đó nghĩ lại đây là việc riêng của anh, nên chưa từng hỏi anh.

Thẩm Dịch Dương, ngày đó em nói anh đừng tới thăm em, quả nhiên anh không đến, cảm ơn anh có thể hiểu em.

Nếu có kiếp sau, em thật sự muốn sinh ra trong một gia đình giàu có, có thể nhận được tình thương trọn vẹn giống như anh, sau đó đi yêu quý người khác. Lúc ấy em có thể xứng đôi với anh, có lẽ có thể ở bên anh, chỉ mong ước thế thôi.

Em sẽ biểu hiện thật tốt, sẽ cố gắng. Nếu được ra tù, có lẽ em sẽ không đi tìm anh. Thẩm Dịch Dương, anh phải tiếp tục cố gắng, quen biết một cô bạn gái thật tốt, sống hạnh phúc.

Đây là bức thư thứ nhất em viết cho anh, cũng là bức thư cuối cùng.

Cuối cùng, vẫn là câu đó, cảm ơn anh, Thẩm Dịch Dương. Sau này không hẹn gặp lại.

Cố lên cố lên.

Đỗ An Tâm.”

Tay anh cầm bức thư nhớ lại anh và cô nhiều năm về trước, trên con đường họ đi qua nhiều lần. Bông tuyết hồi đó rất lớn, nhưng họ chỉ đội mũ không mở ô. Trong đất tuyết đều là dấu chân của hai người, hàng này đến hàng nọ.

Khi đó Đỗ An Tâm ngoảnh đầu lại, cười nói với anh: “Thẩm Dịch Dương, lần sau chúng ta cùng chơi ném tuyết nhé.”

Khuôn mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng, còn có tiếng cười sang sảng, anh đều nhớ rõ, nhưng lời đã hẹn khi ấy cuối cùng đều thành nói suông.

Hiện tại tuy rằng trời đầy tuyết, nhưng chỉ có một mình anh đứng ở nơi này.

Bông tuyết vẫn tuôn rơi, giờ đây Thẩm Dịch Dương nhìn thế giới này, nhưng không mất mát như trong tưởng tượng. Ngược lại, anh đã hiểu mà nhoẻn miệng cười. Nhìn về nơi không xa, còn có rất nhiều học sinh cao trung cùng nhau đắp người tuyết hoặc là ném tuyết, xung quanh đều tràn đầy niềm vui đầu đông.

Chỉ là anh đã qua cái tuổi này, cũng không đợi được người bằng lòng chơi đùa cùng anh, cuối cùng chỉ có thể nhìn bọn họ ở đằng xa, cảm nhận một phần vui sướng của bọn họ như của chính mình.

Anh cẩn thận phỉ đi hạt tuyết trên trang giấy, chậm rãi gấp bức thư lại cất vào trong túi, cúi đầu nhìn con đường, khoe miệng mang theo ý cười tiến về phía trước.

Trong hẻm nhỏ dài đằng đẵng truyền đến một tràng cười, sung sướng như vậy, thoải mái như vậy, thật giống như năm đó, họ khi đó, còn có khi đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

=====

(những ai thích BE đừng đọc tiếp)

Mười năm sau

Đã lâu không hít thở không khí bên ngoài, Đỗ An Tâm đeo ba lô, vừa ra khỏi nhà giam nhắm mắt lại dang hai tay ra, hít một hơi thật sâu.

Mười năm, suốt mười năm trời, bị nhốt tại nơi đó, hôm nay rốt cuộc được đi ra. Mười năm nay thật sự trải qua không dễ dàng gì, mất bao nhiêu công sức mới dần dần từ chung thân giảm hình phạt đến hiện giờ.

Phương Diêu đã chờ tại đó từ sớm, nhìn thấy con gái đi ra bà không vội tiến lên, chỉ là lặng lẽ nhìn cô chăm chăm một lúc. Thấy cô đắm chìm trong nắng ấm của mùa đông, bà lấy ra di động soạn một tin nhắn gửi đi.

Tin nhắn trả lời rất nhanh, Phương Diêu nhìn thấy trên đó ba chữ “Vây tốt rồi”, bà hơi bất đắc dĩ cười cười. Bà cất di động, rồi trông thấy con gái chạy qua.

Hai người ôm thật chặt, nhiều năm rồi chưa từng được ôm như vậy, bây giờ có được hạnh phúc này lan tràn, loại cảm giác này thật sự quá tốt đẹp. Cô ôm mẹ, không nói gì cả, chỉ là vui mừng. Ôm thật lâu, cô mới thả lỏng tay, Phương Diêu nhìn con gái, trong mắt đều là từ ái, bà nói: “Con gái, chúng ta về nhà thôi.”

Đỗ An Tâm gật đầu, khoác lên cánh tay mẹ, cùng bà chậm rãi đi về nhà.

Trên đường đi cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, tìm nhiều lần vẫn không có, cô hơi mất mát, nghĩ lại cũng không có khả năng, cô lắc đầu cười cười, tiếp tục nhìn mọi thứ trên đường. Mười năm nay thay đổi quá lớn, nhà mái ngói hồi xưa đã không còn, khắp nơi đều là nhà cao tầng, đều là đáng vẻ hết sức xa lạ đối với cô.

Hai mẹ con đi trên đường, sau đó tới nhà mới.

Năm thứ năm Đỗ An Tâm ngồi tù, Phương Diêu chuyển nhà, là một khu chung cư rất tốt, thoát nhìn giá cả không rẻ, Phương Diêu không nói với cô tiền mua nhà từ đâu ra, lúc ấy Đỗ An Tâm còn ở trong nhà giam cũng không hỏi đến.

Nhưng nếu đã ra tù, sống tại nơi thế này, Đỗ An Tâm liền hỏi mẹ: “Mẹ, căn hộ này là vay tiền để mua sao?” Cô nhìn nơi này, trang hoàng rất chính thức, chính là loại cảm giác giống như nơi cô từng qua đêm rất nhiều năm về trước.

Biểu tình của Phương Diêu đột nhiên thay đổi, Đỗ An Tâm nhớ lại ban nãy mẹ lấy di động ra gửi tin nhắn, cô nghi hoặc nhìn bà, tiến lên hỏi: “Thẩm Dịch Dương đâu ạ? Mẹ, là Thẩm Dịch Dương mua phải không?”

Cô hỏi hồi lâu, Phương Diêu cũng không đáp lời, Đỗ An Tâm vào cửa nhà còn chưa đến nửa giờ, lại đi ra ngoài lần nữa. Cô hỏi bảo vệ gác cổng dưới lầu, biết được địa chỉ của văn phòng luật sư họ Thẩm, cô liền tức tốc chạy qua.

Xe buýt chạy rất nhanh, cảnh vật trên những con đường này đều thay đổi, trong mười năm cái gì cũng thay đổi, nhưng trái tim của Đỗ An Tâm đối với Thẩm Dịch Dương vẫn không thay đổi. Mặc dù cô nhiều lần nói với chính mình, không có kết quả đâu, nhưng cô vẫn không thể ngăn lại.

Dọc đường đi cô bật khóc, cô muốn tìm anh, để hỏi ngọn ngành, tại sao mười năm đã trôi qua vẫn đối tốt với cô như vậy.

Cô phớt lờ sự ngăn trở của nhân viên tiếp tân, xông vào đứng ở cửa văn phòng của anh, Đỗ An Tâm nhìn thấy Thẩm Dịch Dương đang ôm một cô gái. Họ ôm nhau rất chặt, giống như cô khi mới ra khỏi nhà giam ôm chặt Phương Diêu vậy.

Cô dừng bước, thấy trong văn phòng chỉ có hai người. Cuối cùng cô cười vỗ đầu mình, rồi đi ra ngoài.

Đỗ An Tâm, mày thế này, làm sao Thẩm Dịch Dương sẽ chờ mày suốt mười năm chứ?

Rốt cuộc vẫn là hiểu lầm, thật ra khoảnh khắc ấy, Thẩm Dịch Dương ở trong văn phòng vừa nghe nói Đỗ An Tâm sẽ đến đây anh liền đứng dậy, nhưng không nắm vững trọng tâm, đụng phải cạnh bàn, trợ lý tiến vào đỡ lấy anh sắp ngã xuống, toàn thân đặt trên người trợ lý biến thành cái ôm. Nhưng hành động này ở trong mắt Đỗ An Tâm, trở thành hành động thân mật giữa người yêu.

Thẩm Dịch Dương nói tiếng cảm ơn sau khi đứng vững, tay anh chống gậy khập khiễng đi tới bàn tiếp tân. Lại biết được Đỗ An Tâm tới đây chưa đến một lúc liền bỏ đi.

Anh cúi đầu nhìn đuôi phải của mình, anh đành chịu lắc đầu, chậm chậm đi trở về. Cây gậy gỗ trên mặt đất phát ra tiếng cộc cộc, nhưng không thể che lấp âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền đến: “Thẩm Dịch Dương, sau này không hẹn gặp lại, thật sự không gặp lại ư?”

Anh xoay đầu qua, cô gái mà mình chờ đợi mười năm, tay cầm di động vừa trò chuyện với Phương Diêu xong, cô đang lặng lẽ nhìn anh.

Cuộc điện thoại kia, Phương Diêu kể về Thẩm Dịch Dương trong mười năm nay. Cô nghe tới cuối cùng, trong mắt lại thấm đầy nước mắt. Hóa ra thật sự có một người, mặc dù không hẹn cũng bằng lòng tiếp tục chờ đợi.

Hóa ra Thẩm Dịch Dương cũng yêu Đỗ An Tâm. Cô nhìn anh, lau khô nước mắt trên mặt, lúm đồng hồ tựa như đóa hoa.

-over-

Lời tác giả:

-Chú thích-

Năm thứ ba Đỗ An Tâm ngồi tù, xã hội đen lan tràn, Kỷ Gia Hoàn và Kiều Hạ bậc thầy làng nghề thuật của thành phố C, đã bị trả thù hiểm độc, một người bị thương nặng, một người không rõ tung tích. Cảnh sát cố hết sức bắt được một đám người. Thẩm Dịch Dương biện hộ cho chính phương, thắng kiện, vì thế kết thù với xã hội đen.

Mùa đông cùng năm, người trả thù tới cửa, muốn diệt trừ gia đình này, không có kết quả, cuối cùng khiến chân phải của anh tàn tật. Hạ Chính Minh nghe tin tức, đích thân ra tay, những tên xã hội đen còn sót lại bị quét sạch lần nữa.

Thẩm Dịch Dương lấy cớ tàn tật, từ chối tất cả nhân duyên. Vả lại nói rõ tâm ý với cha mẹ, hai người hiểu được khổ tâm của anh nên chấp nhận.

Những chuyện Thẩm Dịch Dương âm thầm làm mà Đỗ An Tâm không biết:

Vì Đỗ An Tâm từ bỏ thi nghiên cứu sinh, sau khi trao đổi sinh viên kết thúc liền tức tốc chạy về.

Muốn cô thi đậu đại học, chỉ dám trộm nhìn cô, không dám quấy rầy.

Cho dù muốn gặp cô cỡ nào, vẫn chịu đựng nửa năm đó, còn có mười năm sau này.

Anh biết được Đỗ An Tâm được giảm hình phạt, mua một căn hộ cho cô.

Anh cũng từng vui mừng vì cơ thể của mình không hoàn chỉnh, để Đỗ An Tâm không thể nói mình không xứng với anh, khiến cô không rời khỏi anh.

.....

Thật ra, Thẩm Dịch Dương đã âm thầm làm một việc rất lớn, tôi nghĩ đó chính là —— Thẩm Dịch Dương yêu Đỗ An Tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hen>